

[Helge Adam Møller]

I mit første indlæg citerede jeg alle de meddelelser, der kom fra Ritzaus Bureau i går, og jeg citerede Det Fri Aktuelt, hvor Socialdemokratiets forsvarspolitiske ordfører, hr. Hans Hækkerup, var krystalklar i sin udtalelse om, at det kunne være nødvendigt at beordre i enkelte tilfælde. Jeg var glad for den udtalelse, for jeg synes, den er i overensstemmelse med de betragtninger, som både forsvarsministeren og udenrigsministeren har gjort vedrørende sammensætningen af denne specielle styrke. Og det var jo ikke kun noget, hr. Hans Hækkerup sagde i går. Vi har jo haft adskillige møder i Det Udenrigspolitiske Nævn, hvor politikere blev interviewet efterfølgende, og hr. Hans Hækkerup har som talsmand for Socialdemokratiet flere gange i august sagt, at det selvfølgelig kunne blive nødvendigt også at kommandere folk af sted, selv om de ikke var frivillige. Derfor er det altså Socialdemokratiet eller i hvert fald hr. Anker Jørgensen, der inden for det sidste døgn har skiftet mening. Det synes jeg nok at man skal tænke over, inden man beskylder udenrigsministeren eller andre for at søge splittelse.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Udenrigsministeren skildrede situationen sådan, at når FN's Sikkerhedsråd nu havde vedtaget det her, så ville det, som jeg forstod udenrigsministeren, nærmest være imod FN's charter, hvis Danmark ikke stillede disse styrker til rådighed. Det undrer mig, for det fremgår jo af dette forslag – og også af resolutionen fra FN's Sikkerhedsråd – at der er tale om en opfordring. Det fremgår yderligere af udenrigsministerens oplæg i bemærkningerne til forslaget, at der er tale om, at FN på uformel basis har opfordret en række lande, herunder Storbritannien, Canada, Frankrig, Italien, Spanien, Portugal, Belgien og Danmark, til at stille personel til rådighed for den nye styrke. Der er altså slet ikke tale om nogen international retlig forpligtelse overhovedet, og sjovt nok nævnes NATO overhovedet ikke her. Det er første gang, vi hører om NATO's rolle i denne forbindelse. Her nævnes netop en række enkeltlande. Det minder mig utrolig meget om den situation, jeg refererede til tidligere, som er opstået omkring Somalia, hvor Sverige har sagt nej til at deltage i styrkerne i Somalia.

Norge har sagt ja, og Danmark, så vidt jeg kan udlede af den kendsgerning, at vi ikke behandler en ansøgning om Somalia her, må også have sagt nej til at deltage. I øvrigt er det i Somalia som i Jugoslavien sådan, at der er nødhjælpsorganisationer, der advarer imod et øget militært engagement.

Man har beskæftiget sig meget med hr. Glønborgs billedsprog i forbindelse med dette redningsmandskab. Jeg synes, at et bedre billede på denne situation vil være, at det, vi er vidne til her, er et forsøg på at tvinge en modstræbende ulveunge til at trække en gammel dame over på højre side af gaden, selv om hun bor på venstre side af gaden. Officererne ønsker tilsyneladende ikke at tage af sted, derfor skal de tvinges. Nødhjælpsorganisationerne – i hvert fald Røde Kors, som vi har citeret i dag – ønsker ikke disse militære eskorter. Har vi så ikke ret til også på basis af FN's charter at mene, at det er en dårlig idé?

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Jeg noterer mig naturligvis, at udenrigsministeren siger, at udenrigsministeren tager det meget alvorligt. Jeg er lige ved at synes, at udenrigsministeren tager det så alvorligt, at han overhovedet ikke kan se, jeg havde nær sagt nuancerne.

Jeg vil gerne sige til udenrigsministeren og til salen, at jeg godt kan forstå, at man kan have det synspunkt, hvad jeg også sagde før, at befalingsmænd kan befales til opgaver som den, vi taler om her, altså at gøre tjeneste i en sådan udsending, men udenrigsministerens reaktion på Socialdemokratiets forudsætning var så voldsom og så kategorisk, og det blev sagt med eftertryk, at nu kom også forsvarsministeren, og så kunne man høre, hvad sagen egentlig drejede sig om.

Men jeg synes stadig væk, at forskellen mellem regeringens og Socialdemokratiets synspunkter er ubetydelig. Og jeg er glad for, at hr. Helge Adam Møller også gav udtryk for, at han mener, at der var, jeg tror, han brugte udtrykket »en lille forskel«. Jeg kan i hvert fald sige, at jeg mener, at det er helt urimeligt at sætte projektet over styr på grundlag af denne lille forskel, denne ubetydelige forskel. Men det var stadig væk udenrigsministeren, der var totalt afvisende, meget absolut i sin måde at argumentere på. Der var ingen åbning.